

Na

ROMAN

al die
tijd

M E L I S S A
T A G G

NA AL DIE TIJD

Andere romans van Melissa Tagg:

Als gebed de hemel raakt
Een deur die altijd openstaat

Serie De familie Walker
Vanaf het allereerste begin
Op het juiste moment

Melissa Tagg

Na al die tijd

Familie Walker – 3

Vertaald door Evelyne Geijtenbeek-Gouw

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

*Voor mijn lieve vriendinnen, die ik hopelijk ooit nog eens zover
weet te krijgen dat ze naar mijn woonplaats verhuizen:*

*Laura Musyoka
Magdalene Landegent
Melinda Parson
Ruby Addink*

*Toen dit verhaal in mijn hoofd vorm begon te krijgen, ben ik bij
jullie allemaal geweest. Zo kwam ik op het idee die invalshoek van
beste vrienden te gebruiken.*

Ik hou van jullie!

1

Hij zou het zijn familie vanavond vertellen. Na de bruiloft. Voordat hij zichzelf zou aangeven bij de politie.

Beckett maakte zijn vingers los van het stuur dat hij stevig had vastgeklemd en keek peinzend naar de kerk. Het steile dak stak af tegen de vurige hemel. Hij was in ieder geval op tijd. Vanmorgen was hij in allerijl van Boston via Chicago naar Des Moines gevlogen. Daar had hij wat uren geleken had in de wachtrij gestaan bij de balie van de autoverhuur.

Na een uur rijden kwam hij met verkreukelde kleren en minstens een liter aan tankstationkoffie in zijn maag aan in Maple Valley. Hij wreef met een hand over de stoppels op zijn kin. Hij had zich vanochtend beter even kunnen scheren en naar de kapper kunnen gaan, of op zijn minst de tijd genomen moeten hebben om zijn haar glad te strijken.

‘Nou ja, ik ben er.’ In die gefluisterde woorden klonk een mengeling van tegenzin en vastberadenheid door.

Ten slotte stapte Beckett uit de auto. Hij griste het colbert mee dat hij lang voor het vliegtuig van de startbaan was losgekomen al had uitgetrokken. Het was begin augustus en hij voelde een zacht briesje.

Zes jaar. Zes jaar geleden was hij voor het laatst thuis geweest.

Hij stak zijn armen door de mouwen van het jasje en zag in de weerspiegeling van de autoruit een gedaante achter zich verschijnen.

‘Beck?’

Dat was zonder twijfel de stem van zijn zusje. Ze klonk verbaasd. Nog voordat hij zich had omgedraaid, kwam Raegan op hem afgestormd. ‘Beckett Flynn Walker, jij idiote...’

Ze maakte haar zin niet af, maar sloeg haar armen stevig

om hem heen. Daarna deed ze een stap achteruit. Ze had geen wenkbrauwpiercing in en ook de armbandjes om haar polsen ontbraken. Maar in haar blonde haar waren nog wel een paar paarse strengen te zien. Dat was tenminste niet veranderd.

‘Jij idiote wát?’ vroeg hij uitdagend.

Ze droeg een glinsterende bruidsmeisjesjurk en sloeg nu haar armen over elkaar. ‘Jij idiote...’ Raegan zocht naar woorden, liet toen haar armen langs haar lichaam hangen en grijnsde. ‘Jij idiote, geweldige broer. Ik wist wel dat je zou komen.’

‘Dat kan niet. Dat wist ik tot gisteravond zelf niet eens.’ Hij had het gemeend toen hij een week eerder tegen zijn neef Seth had gezegd dat hij waarschijnlijk niet naar zijn bruiloft zou komen. Het was tenslotte niet op de gebruikelijke manier gegaan, met uitnodigingen die ruim van tevoren verstuurd waren zodat hij het huwelijk in zijn overvolle agenda had kunnen zetten, tussen de rechtbankdata, kruisverhoren en vergaderingen in. ‘Wie regelt er nu een bruiloft in minder dan twee weken tijd?’

‘Nou, twee verliefde tortelduifjes, natuurlijk!’ Ze greep zijn arm vast en trok hem mee naar de kerk. De witte buitenkant glansde in de schemering en uit het gebouw kwamen de vage klanken van muziek. ‘Seth deed Ava een huwelijksaanzoek en haar antwoord was niet “ja”, maar “wanneer?”’. Ze waren gewoon te verliefd om nog langer te wachten, denk ik.’

Dat waren bijna exact de woorden die Seth had gebruikt toen hij hem had gebeld om het nieuws te vertellen. En als hij al het vermoeden had gehad dat er nog een andere reden dan zijn drukke baan was waarom Beckett er waarschijnlijk niet bij zou zijn, dan had hij dat in ieder geval niet laten merken. Ondanks het schuldgevoel had Beckett zich erbij neergelegd dat hij weer een familiebijeenkomst zou missen en met niets beters dan een slap excuus op de proppen kwam.

Maar dat was voordat hij de vorige avond gebeld werd. Het was een telefoontje dat misschien alles zou veranderen. En hij had simpelweg geweten dat het tijd was om naar huis te gaan.

Naar huis. Die woorden wikkelden zich om zijn hart en voelden als een warme omhelzing of een iets te beknellende greep – hij wist het eigenlijk niet. Misschien wel allebei.

Hij vertraagde zijn pas. ‘Ik wil geen scène schoppen, Rae. Het is Seths feest. Ik was van plan gewoon ergens achteraan te gaan zitten en –’

‘Doe niet zo gek. Jij hoort vooraan bij de rest van de bruidsmisjes en bruidsjonkers.’

‘Maar ik ben niet een van de bruidsjonkers.’ Hij wilde koste wat het kost voorkomen dat de aandacht op hem gevestigd werd. Als de verkeerde politieagent zou ontdekken dat hij thuis was voordat hij de kans had gekregen wat zaken op te helderen...

Ze bereikten de ingang van de kerk en Raegan trok hem nog steeds aan zijn arm mee. Toen ze de gang in liepen, kwamen ineens de pijnlijke herinneringen aan zijn laatste bruiloft in Maple Valley terug.

Hij hoorde zichzelf in gedachten weer door de kerk roepen. Hij zag opnieuw de honderden paar ogen die allemaal geschokt naar hem keken voor zich. En de opluchting op Kits gezicht.

Opluchting die nog geen uur later was omgeslagen in spijt.

‘Zie ik dat nu goed?’ De stem van zijn broer drong tot hem door. Beckett knipperde met zijn ogen om de herinneringen weg te duwen.

‘Logan. Hoi.’

Net als Raegan, liep ook Logan meteen op hem af om hem te omhelzen. Maar toen hij hem weer losliet, keek hij niet alleen vriendelijk, maar ook vragend. ‘Ik zou graag willen horen waarom je zo laat bent, maar de bruiloft begint al over twintig minuten, dus daar hebben we geen tijd voor.’

Het veelkleurige licht van de lucht op deze prachtige zomeravond viel door de ramen in de hal naar binnen. Om hem heen hing de geur van bloemen en parfum.

Op Kits bruiloft waren ook seringen geweest. Haar bruiloft

had vroeger op de dag plaatsgevonden.

Hij schudde zijn hoofd om de plotseling opgekomen herinnering van zich af te zetten. Hij had kunnen weten dat al die gedachten aan Kit weer zouden komen bovendrijven. Gelukkig zou het alleen bij gedachten blijven, want hij zou haar niet zien. Hij had gehoord dat ze naar Londen vertrokken was.

‘Ik zoek gewoon ergens een plekje –’

Logan schoot hard in de lach en trok hem weer mee de gang in. ‘Leuk geprobeerd.’ Hij duwde hem het herentoilet in en deed het licht aan. ‘Goed. Uitkleden.’

‘Wat?’ Hij was te verbaasd om zich te bewegen terwijl Logan zijn jasje uittrok, het aan de kant gooide en daarna naar zijn stropdas reikte. ‘Wat doe je? Waarom kleed je me uit?’

Voor Logan antwoord kon geven, vloog de deur open. ‘Beckett!’ Daar was de laatste van het gezin. Kate slaakte een gillette en haar jurk ruiste toen ze haastig voorbij Logan naar hem toe liep. Het kon haar overduidelijk niets schelen dat ze zich in het herentoilet bevond. ‘Je bent er echt!’

Hij werd voor de derde keer die dag omhelsd en opnieuw nam zijn gespannen blijdschap toe. ‘Hoi, Kate.’ Wat hield hij toch van deze mensen. Zijn familie! Hij had hen gemist. Ontelbaar veel keren had hij gewenst dat de gevolgen van zijn eigen stommiteiten hem niet zo lang bij huis vandaan hadden gehouden.

Maar het was de juiste keus geweest, nietwaar? Na het telefoontje van de vorige dag zou hij bijna op een punt komen dat beschouwd werd als succes. Hij had een drukke baan en zou binnenkort een nieuwe weg inslaan. Een weg waar een uniform bij hoorde en een titel die veel gewichtiger was dan ‘junior advocaat omgevingsrecht’.

Militair jurist.

Hij voelde de opwinding van alle mogelijkheden die hiermee gepaard gingen weer door zich heen gieren. Reizen. Respect. De kans om zijn rechtenstudie te gebruiken om in de militaire voetsporen van zijn vader te treden en misschien

zelfs wel een verschil te maken in de wereld.

Misschien, hopelijk, zou het iets van de vele verspilde jaren goedmaken.

Natuurlijk was het telefoontje nog maar de eerste stap geweest: een gesprek regelen met een beveiligingsbeambte. Hij moest daarna zijn sollicitatie nog afronden, een goede indruk maken op het bestuur, de training goed doorlopen en –

Ervoor zorgen dat de politie in Maple Valley niet meer achter hem aan zat.

Zijn hoop werd aan het wankelen gebracht. Als het hem niet lukte zijn strafblad te wissen voordat hij dat sollicitatiegesprek had, dan kon hij het wel vergeten.

‘Dus Raegan had gelijk! Ongelofelijk.’ Kate leek zijn gespannen houding niet op te merken. Ze stopte een pluk roodbruin haar achter haar oor en gaf hem een speelse stomp tegen zijn arm. ‘Je wordt bedankt. Nu ben ik haar vijftig dollar schuldig.’

‘Leuke manier om iemand welkom thuis te heten.’

‘Je had op zijn minst even kunnen bellen.’

‘Dan zou het toch geen verrassing meer zijn? Bovendien...’ Hij maakte zijn zin niet af omdat hij werd afgeleid door Logan, die een kledinghoes openritste. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat –’

Logan wierp hem een overhemd op een hangertje toe. ‘Reservesmoking. Kleed je maar snel om.’

Kate knikte. ‘Hij heeft gelijk. We praten later wel bij. Raegan ging pap zoeken. Ik ga kijken of ik ergens een scheerapparaat kan vinden.’

‘Dat heb ik niet nodig.’

Logan rolde met zijn ogen terwijl Kate verdween. ‘Nee, want je bent overduidelijk vergeten hoe je zo’n ding moet gebruiken.’

Becketts ogen ontmoetten die van zijn broer. Ze hadden dezelfde inktblauwe kleur. Logan was iets langer en toen ze nog jonger waren, had Beckett door dat lengteverschil altijd het idee gehad dat Logan op hem neerkeek. En dat zou meestal

ook terecht geweest zijn. Iedereen zou willen zijn als Logan. Betrouwbaar, loyaal, slim...

Zelfs toen zijn leven aan diggelen lag, had Logan zich niet uit het veld laten slaan. Sterker nog, hij was er sterker uit gekomen.

Het enige wat Beckett nu in de ogen van zijn broer las, was oprechte interesse. 'Dus jullie wisten zeker dat ik tóch zou komen?' Hij begon afwezig zijn overhemd los te knopen.

Logan knikte. 'Het was paps idee om een plekje voor je vrij te houden tussen de bruidsjonkers. Ava's zwager, Blake, kon invallen voor het geval dat. Maar we hoopten allemaal...'

O ja, natuurlijk! Ava. Hij had gedacht dat hij mogelijk nog net op tijd was om Seths bruid te ontmoeten voor de bruiloft. Dan kon hij zich voorstellen en haar vertellen dat ze geluk had zijn neef aan de haak te hebben geslagen. *Je hebt een van de goede Walkers getroffen.*

Maar toen had Logan hem hierheen gesleurd. 'Ik kan dit niet.'

'Wacht maar tot Seth ziet dat je er bent. Hij zal het fantastisch vinden.' Logan haalde het smokingjasje uit de hoes.

'Maar je begrijpt het niet.'

'De foto's zijn al gemaakt dus die pret heb je gemist. En met "pret" bedoel ik uiteraard "kwellings". Maar je kunt nog wel bij ons vooraan bij het altaar komen staan.'

'Je luistert niet, Logan. Ik meen het. Ik kan dit niet doen.'

Logan zweeg even en ze keken elkaar aan in het felle witte licht van de lamp boven de spiegel.

'Ik heb een heel goede reden -'

'Niet zo cryptisch, Beck.' Aan zijn toon was te merken dat hij zijn geduld begon te verliezen.

'Dat doe ik niet. Er zijn gewoon dingen waar jij niets van afweet.'

Logans blik werd donker. 'Wat ik weet, is dat je al zeven jaar lang niet de moeite hebt genomen om thuis te komen.'

'Zes.' Het woord kwam er schril uit. Benepen.

‘Je hebt heel veel gemist. De enige feestdagen die we met jou hebben doorgebracht, waren de dagen dat we je in Boston opzochten.’ De ergernis was duidelijk in Logans stem te horen. ‘Mijn dochter kent haar oom nauwelijks.’

Beckett zag in de spiegel dat hij ineenkromp bij die beschuldiging. De woorden kwamen harder aan dan een dreun. Maar wat kon hij ertegen inbrengen? Logan had gelijk en hij was de afgelopen jaren al te vaak met een slap excuus gekomen.

Als Logan naar hem zou luisteren... Niet nu, want daar was geen tijd voor, maar vanavond. Dan kon hij uitleggen waarom hij weggebleven was. En ook waarom hij eindelijk weer teruggekomen was. En wat hij zou doen om alles weer recht te zetten.

De deur zwaaide weer open. ‘Ik hoorde van Kate dat iemand een scheerapparaat nodig heeft. Ze gaf me dit ding en zei dat –’

Ze viel stil op hetzelfde moment dat Becketts blik in de spiegel die van haar kruiste.

Kit.

Het scheerapparaat kletterde op de grond.

Hij staaarde haar aan en zijn laatste restje zelfvertrouwen brokkelde af.

Ze liep verder. ‘Ze zeiden dat je niet meer zou komen.’

Haar goudblonde haar was langer dan toen hij haar voor het laatst had gezien, het golfde nu tot over haar schouders. Ze droeg een eenvoudige marineblauwe jurk en – zijn blik daalde af naar haar voeten – sandalen met hakken? Sinds wanneer droeg Kit Danby iets anders dan teenslippers?

En waarom was ze hiér? Hij slikte moeizaam.

Toen lachte ze naar hem. Haar bekende scheve lachje, dat begon in een mondhoek en zich dan over haar gezicht verspreidde. ‘Wat fijn om je weer te zien!’

Logan schraapte zijn keel. ‘Ik, eh... ik zal jullie even alleen laten.’

‘Nee,’ zei Beckett haastig. Kate en Logan wisten allebei niets. Hij schudde zijn hoofd en voelde de spanning door zich heen

razen. Hij drong zich voorbij zijn broer, op weg naar de deur. Ze hoorde hier niet te zijn.

Hij trok de deur open en rende de gang in. Zijn nog openhangende overhemd wapperde tegen zijn dunne T-shirt. Raegan en Kate stonden bij een paar andere bruidsmeisjes in de hal. Er waren nog meer mensen en allemaal draaiden ze zich om en keken naar hem. Ineens realiseerde hij zich hoe hij eruit zag: half aangekleed, onverzorgd en verwilderd.

‘Beckett,’ klonk Kits stem achter hem en hij draaide zich om. De blik in haar ogen had zowel iets gekwetsts als smekends. En misschien zag hij nog iets. Hoop? Dacht ze echt dat ze hier een gelukkig weerzien zouden hebben? Maar vervolgens richtte ze haar blik op een punt achter hem en er verscheen iets van verwarring op haar gezicht.

‘Beckett Walker?’

Nog voordat hij zich omdraaide, hoorde hij een geroezemoes door de toeschouwers gaan. En op de een of andere manier wist hij het.

Een politieagent. In uniform. Hij was ouder geworden, maar Beckett herkende hem meteen. Het was overduidelijk dat hij hier liever niet wilde zijn. ‘Jij bent Beckett.’

‘Klopt, dat weet je best. We zaten bij elkaar in de klas, Hastings.’ Waarom kon hij het nu niet laten om, zelfs terwijl hij wist wat er zou gaan gebeuren, zo honend te doen?

‘Het spijt me echt.’ De agent zuchtte. ‘Beckett Walker, ik kom je arresteren.’

2

Ze had niet moeten komen. Dat wist ze toch?

Kit Danby stormde door de kerkdeuren naar buiten. De klanken van de muziek waar de huwelijksceremonie mee werd afgesloten, dreven achter haar aan. Een vochtig briesje liet druppeltjes achter op haar huid en in haar haar. Het zou bijna gaan regenen.

Ze was al zo lang uit Iowa weg en nog kon ze door naar de lucht te kijken voorspellen wat voor weer het werd. Nog kon ze haar opa horen mompelen: *'Mijn kleine meteoroloogje.'* Nog kon ze de natuur horen fluisteren.

Had ze nu ook maar zo goed geluisterd naar haar onderbuikgevoel of haar geweten, of waar het stemmetje dan ook vandaan kwam dat een paar uur geleden afkeurend had gesist zodra ze de kerk binnenkwam.

Beckett.

Ze had geweten dat hij erbij kon zijn. Ze had ook geweten dat hij haar niet zou willen zien.

Waarom voelde ze toen ze het gebouw en de schat aan herinneringen ontvlucht was dan toch de neiging om achter hem aan te gaan?

Omdat ik weet wat ik aan Beckett heb. En dat gold niet voor wat haar thuis wachtte.

'Gaan we nu al weg?' Nigel – die geduldige en goedhartige Nigel – haastte zich om haar pas bij te houden. Zijn glanzende schoenen klakten op de straat toen hij naast haar kwam lopen en hij pakte haar hand. 'Niet dat ik dat erg vind, hoor. We hebben vandaag urenlang door jouw hele stad getoerd, dus ik ben wel toe aan mijn bed.'

'Je zegt "hele stad" alsof Maple Valley net zo groot is als Londen en niet slechts een heel klein stipje op de kaart.' Ze

lachte schamper, maar kneep toch dankbaar in zijn hand. Hij was tenslotte helemaal met haar mee gekomen. Ze waren de Atlantische Oceaan over gevlogen en na slechts een paar uur slaap in een rumoerig hotel in Minneapolis weer verder gereisd naar Iowa. En hij had geen één keer gemopperd toen ze hem als zijn persoonlijke reisgids op sleeptouw had genomen.

Als hij al had gemerkt dat de langgerekte rondleiding door Maple Valley gewoon haar manier was van tijdrekken, had hij daar in ieder geval geen blijk van gegeven. Het was ook niet zo dat ze niet naar huis wilde – het huis met de appelboomgaard waar ze het grootste deel van haar jeugd had doorgebracht.

Maar haar broer stond er waarschijnlijk nog minder om te springen dan Beckett om haar weer te zien.

‘Nou, ik had niet gedacht dat er zo veel te zien zou zijn in zo’n klein stadje.’ Zijn bruine ogen sprankelden en zijn deftige Britse accent klonk hier zo vreemd. ‘De rivieroever, de bibliotheek, de antiekwinkels. Echt, ik snap niet waarom zo’n klein stadje zo veel antiekwinkels heeft.’

‘En dan hebben we de helft nog niet gezien.’ Ze probeerde te glimlachen, maar dat was waarschijnlijk niet echt overtuigend. Toen ze richting hun huurauto wilde lopen, hield Nigel haar namelijk staande. Hoe kon hij er nog zo keurig uitzien na de twee lange dagen die ze achter de rug hadden? Zijn kale hoofd, zijn gladgeschoren kaak en het verbazingwekkende gebrek aan kreukels in zijn pak – niets wees op een jetlag.

‘Wat is er, Kit?’

‘O, nie–’

‘Nee, zeg nu niet “niets”. Ik ken je te lang om dat te geloven. Vertel me nu maar wat die frons veroorzaakt.’ Zijn blik werd intenser. ‘Of beter gezegd: wíé.’

Hij doelde natuurlijk op Beckett. Dreigende wolken pakten zich samen boven de bomen die langs het kerkplein stonden.

Tijdens de huwelijksvoltrekking van Seth en Ava, terwijl ze met Nigels arm om zich heen op de kerkbank zat, had ze steeds

maar één ding kunnen denken: *Hij is hier. Beckett. Beckett is hier.*

En toch was hij er ook weer niet. Niet nadat hij met gebogen hoofd en hangende schouders de hal van de kerk uit geschuifeld was. Gearresteerd voor de ogen van zijn hele familie en alle bruiloftsgasten.

Ze had net als iedereen toegekeken terwijl de Walkers de koppen bij elkaar staken. Becketts broer en zussen, zijn vader, zijn neef. Sommigen herkende ze niet. Dat was waarschijnlijk aanhang, die er was bij gekomen in de jaren nadat zij naar Londen verhuisd was. Ze hadden uiteindelijk het besluit genomen de bruiloft voort te zetten.

‘Kit.’ Nigels kille toon verraadde eindelijk zijn ergernis om haar stilzwijgen.

‘Je zat de hele tijd te wiebelen tijdens de dienst en je wilt voor de receptie alweer weg. Wie is die man die opgepakt werd?’

‘Ik... Dat is...’ stamelde ze zenuwachtig bij het zien van zijn priemende blik. ‘Dat is gewoon iemand die ik ken van vroeger.’

‘Is hij degene die... de man met wie je bijna getrouwd was?’ Nigel wierp een blik over haar schouder, richting de kerk.

Ze huiverde bij die woorden. ‘Nee.’ En toen pakte ze zijn hand weer vast, voordat hij nog een van de vragen kon stellen die ze in zijn ogen las. ‘Kom. Laten we naar huis gaan.’ *En zo het onvermijdelijke nog even vermijden.*

Hij was even stil, schonk haar toen een berustend, aarzelend glimlachje en begon naar de parkeerplaats te lopen. ‘Soms denk ik dat je er plezier in hebt om me niet te vertellen wat er allemaal in je hoofd omgaat, Kit Danby.’

‘Of ik vind het gewoon leuk om mysterieus te zijn.’ Ze probeerde een speelsheid in haar woorden te laten doorklinken die ze niet voelde.

‘Ik heb geduld. Het kostte me twee jaar om je zover te krijgen met me te daten. Het duurde acht maanden tot je inzag dat het serieus was tussen ons. Toen nog vier maanden tot je me voorstelde aan je familie.’

Er klonk gerommel in de verte. ‘Eigenlijk alleen aan mijn broer. Lucas.’ Voor zover zij wist, was haar vader nog steeds in Washington, waar hij gestationeerd was bij Fort McNair. Hoewel hij waarschijnlijk niet de moeite zou hebben genomen om het haar te laten weten als hij werd overgeplaatst. Ze kon maar beter accepteren dat haar vader nog net zo weinig interesse in haar had als toen ze nog een klein meisje was.

Het korte mailtje van Lucas van een maand geleden was de reden waarom ze nu hier was. De mail had slechts bestaan uit de haastige mededeling dat hij ging stoppen met de boomgaard van de familie. De boomgaard die hun opa en oma hun hele leven lang hadden beheerd.

Zonder verdere uitleg en zonder haar telefoontjes en berichten te beantwoorden.

Ze had wekenlang nagedacht over wat ze moest doen. Moest ze naar huis en er een stokje voor steken of zich erbuiten houden? Opa had de boomgaard tenslotte overgedragen aan haar vader, die hem op zijn beurt weer had toevertrouwd aan Lucas... niet aan haar. Maar ze vond het een geweldige plek. Ze hield van de boomgaard.

Toen ze de uitnodiging voor de bruiloft van Seth en Ava had ontvangen, had dat een teken geleken. Er was een hevig verlangen ontstaan om naar huis terug te keren. Ze zou naar de bruiloft gaan en daarna het gesprek aangaan met Lucas om hem ervan te overtuigen dat hij de nalatenschap van hun grootouders moest houden. Twee vliegen in één klap.

De steeds donkerder wordende lucht wierp schaduwen over het kerkhof en terwijl ze het laatste stukje naar de auto renden, vielen de eerste regendruppels al naar beneden. Nigel hield de bestuurdersdeur voor haar open en ze stapte in. Hij had de vorige dag, nadat ze bij het vliegveld vertrokken waren, nog geen drie kilometer in de huurauto gereden en toen verklaard dat alle Amerikanen mafkezen zijn omdat ze rechts rijden. Ze had hem een kus op zijn wang gegeven en toen waren ze van plek gewisseld. Voor de honderdste keer

had ze zich afgevraagd wat haar familie en vrienden zouden vinden van de Brit die ze had meegenomen.

Er was echter geen familie van haar bij de bruiloft geweest en wat vrienden betrof...

Ze zag de verwilderde blik in Becketts donkere ogen weer voor zich, maar de herinnering verdween toen Nigel zijn passagiersdeur dicht sloeg.

‘Nog één ding, Kit.’ Nigels stem klonk bezorgd en hij legde zijn hand op haar arm. In de auto hing de zware geur van de luchtverfrisser. ‘Je hebt een enkele reis geboekt.’

Ze had geweten dat hij er een keer over zou beginnen. ‘Dat komt gewoon omdat ik nog niet weet hoe het met de boomgaard zal aflopen. Misschien moet ik hier nog een week of twee blijven om te helpen.’

‘Maar je hebt spullen meegenomen voor minstens een maand en je appartement helemaal afgesloten.’ Hij deed de gordel om. ‘En je hebt ook nog geen contract getekend voor het aankomende schooljaar.’

Want nog voor Lucas mailde, was ze er al niet zeker van geweest of ze nog een jaar als veldbotanicus verbonden wilde zijn aan de universiteit waar ze ook haar masterdiploma had gehaald. Het was prima werk, dacht ze, maar op sommige dagen voelde het alsof ze niet meer was dan een veredelde plantenverzorger die de plantjes water gaf.

Ze startte de motor. ‘Nig—’

‘Ik wil geen druk op je leggen, maar als je logisch nadenkt...’ Zijn woorden eindigden in een lange zucht.

Toen liet Nigel, die geduldige, vriendelijke man zoals ze hem had leren kennen, het erbij zitten. Hij drong niet langer aan en bleef haar niet bestoken met vragen. Hij leunde gewoon achterover en sloot zijn ogen.

Ze reed weg bij de kerk en zette de ruitenwissers aan vanwege de inmiddels gestage regen. Ze kwamen door het pittoreske centrum, met de bakstenen en pastelkleurige gebouwen, vrolijke luifels en ouderwetse lantaarnpalen met daaraan

manden vol paarse en gele bloemen. Ze staken de rivier over die Maple Valley in tweeën splitste en al gauw maakte een woonwijk plaats voor een kilometerslange grindweg met aan weerszijden glooiende velden die tot aan de horizon reikten.

Uiteindelijk zag ze verderop een bekend bord tussen twee houten palen hangen. *Valley Boomgaard*, stond erop. Op een stuk grond van vijftig hectare stonden de vijfduizend bomen. Bijna werd de verleiding te groot om de auto langs de weg te zetten, te ontsnappen en rond te dolen in de boomgaard.

Maar nee, ze moest eerst Lucas zien. Dat kon ze niet langer uitstellen.

Daarom reed ze voorbij de afslag die naar het hoofdterrein van de boomgaard leidde en in plaats daarvan nog een paar honderd meter rechtdoor. Daar maakte de weg een bocht en zag ze de boerderij liggen. Het huis en de garage stonden op een open plek op het erf. Het land achter het huis van haar grootouders lag naast het ravijn dat de grens vormde tussen hun stuk land en dat van de familie Walker. Als jong meisje was ze talloze keren langs de helling van het ravijn omlaaggeklommen om naar Beckett toe te gaan.

‘Zijn we er?’ Nigel ging rechtop zitten.

‘Ja, dit is het.’ Wat was de boerderij enorm veranderd sinds ze hier voor het laatst geweest was! De eens zo witte gevel was nu grijsig en een van de luiken op de bovenverdieping hing scheef. Het met klimop begroeide hekwerk bij de veranda was verdwenen, net als de bloemen die langs het pad stonden dat van de oprijlaan naar de voordeur liep. Lucas had haar wel verteld dat het terras dat haar vader gebouwd had in die ene te korte herfst die hij hier had doorgebracht, door de tornado van een jaar geleden vernield was, maar nu ze alles met eigen ogen zag...

Allerlei pijnlijke en hartverscheurende herinneringen kwamen bovendrijven bij het zien van het verweerde huis dat zo verloren leek, zo...

Leeg.

Het hoge gras boog door de wind en de regen.

Kit haastte zich bij de auto vandaan. Achter zich hoorde ze Nigel roepen, maar ze vertraagde haar pas niet, totdat ze onder de beschutting van het afdakje bij de voordeur aangekomen was. Ze vond een reservesleutel in de lege bloempot en ging naar binnen. Warme, vochtige lucht kwam haar tegemoet. Was er geen airconditioning?

‘Lucas!’ Ze trok haar sandalen uit en liep naar de woonkamer. Alles was nog precies hetzelfde als vroeger. De bank, de tweezitter en de schommelstoel, fotolijstjes op de schoorsteenmantel, vloerbedekking en gordijnen in aardetinten, kleurrijke oranje en gele sierkussens en een deken die netjes opgevouwen op de rug van de bank lag.

Te netjes.

Er klopte iets niet.

‘Lucas?’

Uit de eetkamer en de keuken kwam geen teken van leven. Er stond geen vuile vaat en nergens lagen spullen of kledingstukken. Terwijl ze de trap op rende naar de eerste verdieping, hoorde ze Nigel achter zich binnenkomen. Lucas’ kamer was verlaten. Misschien had hij zich de grotere slaapkamer toegeëigend?

Maar nee. Ook die was verlaten en onaangeroerd.

Hij was hier niet. En misschien was hij hier al een paar dagen niet geweest, afgaande op de broeierige temperatuur in huis en de gesloten uitstraling. Alle luiken en gordijnen waren dicht.

‘Kit?’

Nigels voetstappen klonken op de trap.

Weg. Lucas was gewoon weg. Zonder iets te zeggen en zonder enige waarschuwing.

Zelfs haar vader had hen er nog op voorbereid toen hij vertrok.

Nigel kwam op haar af met iets in zijn hand. Een foto van de schoorsteenmantel?

‘Hij is er niet. Hoe kan hij nou weggegaan zijn? Hoe kan

hij het huis en de boomgaard achtergelaten hebben en –’

Nigel viel haar in de rede. ‘Dit is hem. Die vent uit de kerk.’
‘Wie... wat?’

Hij stak het lijstje naar haar toe en ze keek naar de gezichten op de foto. Een close-up van haar en Beckett, met hun armen om elkaars schouders geslagen, een brede glimlach en verwaaide haren. ‘Is hij echt niet de man met wie je bijna getrouwd was?’

Bezorgdheid en verwarring door Lucas’ afwezigheid. Vermoeidheid. Voortdurende onrust sinds Becketts aanhouding. Nigel die een verklaring eiste. Het werd haar bijna te veel.

‘Nee.’ Ze keek Nigel recht aan. ‘Hij is degene die de bruiloft tegenhield.’

‘Dit is belachelijk en dat weet je zelf ook wel.’

De stem van zijn vader, die bij de balie voor in het politiebureau in Maple Valley stond, reikte helemaal tot aan de cel met hagelwitte stenen muren achter in de kleine gevangenis. Opluchting en schaamte maakten zich meester van Beckett terwijl hij met een langgerekte zucht opstond van het metalen bankje. En weer kwam de vraag in hem op die hem al plaagde vanaf het moment dat hij op de achterbank van Hastings’ auto zat: hoe kon de politie zo snel hebben geweten dat hij teruggekeerd was?

‘Ik verzeker u, meneer Walker, ik wil u echt niet dwarszitten.’ Was dat een aarzeling in Hastings’ stem? ‘Maar ik heb niet de bevoegdheid hem vrij te laten. Nog niet.’

Ondanks dat hij niet kon zien, kon Beckett zich zijn vader voorstellen: zijn lengte en imposante postuur, zijn ooit zo donkere haar dat nu zilvergrijs was en de vele lijnen in zijn gezicht, die niet zo zeer getuigden van zijn leeftijd als wel van zijn opgewekte aard.

Nu lachte hij echter duidelijk niet. ‘Is het nog niet genoeg

dat je de bruiloft van mijn neefje hebt verstoord? Nu hou je ook nog eens mijn zoon onnodig vast, terwijl hij geen gevaar vormt en ook heus niet zal wegllopen.'

'Ik weet niet of we daarvan op aankunnen. Hij is tenslotte al jaren niet meer in Maple Valley geweest.'

Wacht, dat was niet de stem van Hastings. Beckett verstijfde. Zijn vader sprak de naam uit op hetzelfde moment dat die in Becketts hoofd dreunde. 'Sam Ross.'

'Het spijt me dat u eerder bij de receptie weg moest, meneer Walker. Maar zoals u ziet, bent u niet de enige.'

Plotseling viel alles op zijn plek. Sam Ross was ook bij de bruiloft geweest. Daar had hij Beckett natuurlijk gezien.

Sam Ross. Kits ex-verloofde.

Degene die zes jaar geleden geschokt vooraan in de kerk had gestaan toen Beckett abrupt was opgestaan en bezwaar had gemaakt, alsof het een rechtszitting was in plaats van een huwelijksceremonie.

'Je had dit niet hoeven doen, Ross.' Zijn vaders stem klonk afkeurend. 'Niet op deze manier.'

'Ik ben de politiecommissaris.'

'Maar je had geen dienst.'

'Nu wel.'

Sam wist dat Beckett hem kon horen, toch? Waarschijnlijk verwachtte Sam dat hij hier bevend in de cel zat en zich opmaakte voor de strijd.

Dat zou hij vroeger ook gedaan hebben. Maar hij was niet meer de oude Beckett, die impulsief waarschuwingen in de wind sloeg en bruiloften verstoorde om er vervolgens met de bruid vandoor te gaan.

Hij was niet meer de oude Beckett, die een auto stal en ermee tegen een boom reed, een ravage achterliet op het stadsplein en daarna vertrok zonder om te kijken.

Nee, hij was juist thuisgekomen om zijn verleden moedig onder ogen te zien en de kwestie af te handelen als de serieuze, volwassen man die hij door hard werken geworden was.

Twee oude vrienden worden herenigd in Maple Valley

Beckett Walker is al jaren niet meer in Maple Valley geweest uit angst dat hij wordt opgepakt. Die angst wordt werkelijkheid wanneer hij toch besluit terug te keren en direct een taakstraf opgelegd krijgt. Zijn droom om militair advocaat te worden lijkt in duigen te vallen.

Na jaren van huis weg te zijn geweest, heeft hovenier Kit Dandy er genoeg van haar thuis en haar beste vriend, Beckett Walker, te missen. Bovendien staat haar in Maple Valley een belangrijke taak te wachten: het onderhouden van de appelboomgaard van haar familie. Ze heeft één seizoen om winst te maken en indruk te maken op een vader die ze amper kent. Maar ze kan het niet alleen.

Het lijkt simpel: Beckett moet uren maken voor zijn taakstraf en Kit heeft hulp nodig. Maar samenwerken blijkt lastiger dan gedacht als hun oude problemen – en gevoelens – de kop opsteken. Ze zullen alles op alles moeten zetten om de stormen van het heden én verleden te trotseren en daarbij niet alles te verliezen...

Melissa Tagg schrijft graag romantische verhalen die mensen aan het lachen maken, maar ook inspireren en uitdagen. **Na al die tijd** is het los te lezen derde deel in de serie over de familie Walker. Eerder verschenen **Vanaf het allereerste begin** en **Op het juiste moment**.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029734042 NUR 302

9 789029 734042 >